

Sau Tháng Tư Đen, những người chiến sĩ VNCH tị nạn CS tại khắp nơi trên thế giới đã sống những ngày tháng còn lại trong nuối tiếc, ngậm ngùi, và ân hận vì đã không làm tròn sứ mạng bảo vệ đất nước. Món nợ non sông chưa trả đã dày vò rất nhiều người, nhất là những chiến sĩ có tinh thần trách nhiệm cao đã không ở lại tử thủ khi Sài Gòn đổi chủ. Họ tìm đường sống, tiếp tục sống, tiếp tục theo đuổi và duy trì nhiệm vụ chống chế độ CS đã và đang làm băng hoại đất nước, dân tộc VN. Cuộc tranh đấu tiếp tục kéo dài, giấc mơ hồi hương vẫn xa vời vợi, mục đích vẫn chưa nằm trong tầm tay với. Tâm hồn người chiến sĩ mục rữa vì quá khứ ám ảnh, vì chờ đợi mỏi mòn. Trách nhiệm của người chiến sĩ vẫn đeo đẳng không nguôi mà tuổi già và bệnh tật đã dẫn đường cho thân chết tìm đến. Từng người một già từ đồng đội, lúc lâm chung không muốn phủ lá Cờ Vàng vì nghĩ rằng mình đã không xứng đáng được hưởng danh dự này.

Cựu Tư lệnh Sư đoàn Nhảy Dù, Chuẩn Tướng Lê Quang Lương (1932-2005) đã nói : “Tôi làm Tướng không bảo vệ được nước. Khi nước mất tôi đã không dám chết theo nước nên khi tôi chết già, yêu cầu đừng phủ quốc kỳ lên quan tài tôi vì tôi tự biết mình không xứng đáng được hưởng lễ nghi này. Xin mặc đồ đen, không mặc quân phục, nếu muốn đến tiễn đưa tôi lần chót.”

Cựu Trung tá Phi đoàn trưởng phi đoàn 239 Phạm Vương Thục (1942-2011) đã để di chúc : “Không phủ cờ cho Anh vì Anh không đáng được phủ cờ. nếu BCH (Ban Chấp Hành) bắt buộc phải làm thì xin làm theo nghi thức thật bình thường ...”

Tôi đọc những lời di chúc này mà ngẩn ngơ. Sao lại thế? Một lần gia nhập quân đội là trọn đời thuộc về quân đội. Dù quân đội đã tan hàng, buông súng nhưng làm sao xóa bỏ quá khứ, cái quá khứ đã làm nên hiện tại, con người ngày nay. Qua lá Cờ Vàng, người chiến sĩ vẫn thấy quê hương, vẫn kính cẩn chào trong những buổi lễ, vẫn còn thấy lòng rung động, vẫn còn thấy nỗi nhục nhằn, chua xót. Bao nhiêu năm sống đời lưu lạc, vẫn áp ủ quê hương trong lòng, sao đến phút cuối lại tự mình cắt đứt?

Phủ Lá Cờ Vàng

*Mai anh chết cờ vàng xin dâng phủ,
Như một lời được nhắn nhủ đến ai.
Dù chiến chinh đã tàn lụi lâu dài,
Dù gươm súng, chiến bào không còn nữa,
Dù chiến bại làm tâm hồn mục rữa,
Dù cuối đời khí phách tựa khói tan,
Cờ vàng kia, anh xứng đáng được quàng,
Để ghi nhận tháng ngày mang nợ nước,
Để cảm ơn hy sinh không lường được,
Những hao mòn thân thể, nhược tâm tư,
Những máu xương đã đổ tại chiến khu...
Đâu phải chết mới đền bù nợ nước.
Xin vui nhận lá Cờ Vàng thuở trước,
Là hồn thiêng tổ quốc rước anh về.
Những người con vẫn anh dũng, uy nghi,
Vẫn kiên cường ngay cả khi chiến bại.
Trên quan tài lá Cờ ôm ưu ái,
Hãy trở về, mãi mãi với quê hương!*

Nguyễn P. Thúy, 02/07/2012